

A Fővárosi Ítéltábla dr. Hetényi Géza ügyvéd (fél címe 1) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, dr. Vinczúr Zsolt ügyvéd (fél címe 2) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése indított perében, az Egri Törvényszék 2013. március 26. napján meghozott, 12.P.20.199/2012/16. számú ítélete ellen az alperes részéről 17. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

i t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 45.000 (Negyvenötezer) forint együttes első- és másodfokú perköltséget, valamint az államnak külön felhívásra 69.000 (Hatvankilencezer) forint le nem rótt kereseti és fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes 2011. július 14. napján a ..., ... alatti lakásának ablakán kihajolva a felperest a „te aljas, te mocsok, te szemét, hogy rohadnál meg” szavakkal illette, és ezzel megsértette a becsületéhez fűződő, személyhez fűződő jogát.

Kötelezte az alperest, 15 napon belül kártérítés jogcímén fizessen meg a felperesnek 100.000 forintot.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 13.910 forint perköltséget.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra 36.000 forint kereseti illetéket.

Az elsőfokú bíróság abból indult ki, hogy az alperes a perben is elismerte, hogy a felperes által állított szavakat használta a felperessel szemben. Utalt arra, hogy nincs relevanciája annak, hogy az alperes túlfűtött állapotban tette a közlését.

A közlésekkel kapcsolatosan azt állapította meg, hogy azok sértő tartalmúak, és a közterületen tartózkodók is hallhatták azokat. A közlés egészében megalázó vélemény és értékítélet volt az alperes részéről, mellyel a felperes becsületét is sértette.

... tanúvallomása alapján arra is következtetett, hogy a felperest az alperes jogsértő magatartásával okozati összefüggésben nem vagyoni hátrány érte, ezért nem vagyoni kártérítést ítélt meg a felperes részére. Az eset összes körülményeit figyelembe véve ennek összegét 100.000 forintban határozta meg. Értékelte azt is, hogy az alperes a köznyugalom megzavarására alkalmas módon, a

földszinti lakásának ablakából kihajolva illetve becsületsértő kifejezésekkel a felperest.

A perköltség viseléséről a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, és a felperes keresetének teljes elutasítását.

Másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását indítványozta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem tett eleget a tényállás felderítésére vonatkozó kötelezettségének, és nem kívánta meg azt, hogy a felperes bizonyítsa az alperes személyiségi jogot sértő magatartását. Az elsőfokú bíróság nagyban támaszkodott arra a körülményre, hogy a szabálysértési hatóság a kifogásolt közlések miatt szabálysértés elkövetését megállapította. Azt azonban nem értékelte, hogy a felperes ellentétes érzelmekkel viseltetik az alperessel, és a társasházi közös képviselővel szemben. A kettejük konfliktusának oka az, hogy az alperes a felperes elképzeléseivel szemben a társasházi többséget, és ezzel együtt a közös képviselő elgondolásait támogatja. Az elsőfokú bíróság nem adta indokát annak sem, hogy az alperest miért marasztalta a kártérítésben. A felperes kizárólag akkor tarthat igényt alappal nem vagyoni kártérítésre, ha bizonyítja, hogy a jogellenes magatartással okozati összefüggésben hátrány érte, melynek csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez indokolt a nem vagyoni kártérítés alkalmazása. A felperes a per során ilyen hátrány bekövetkezését nem állította és nem is bizonyította. ... tanúvallomása nem tartalmazott olyan körülményt, amely alátámasztotta volna a felperesi igényt. Nem értékelte az elsőfokú bíróság azt sem, hogy a felperes szándékosan provokálta az alperest.

Nem vagyoni kártérítés kizárólag olyan esetben illetheti a felperest, amennyiben igazolja, hogy életminősége, társadalmi megítélése hátrányosan változott. A felperes a perben illet eredménnyel igazolni nem tudott, ezért részére nem vagyoni kártérítés nem ítélt meg.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

Arra hivatkozott, hogy a szabálysértési hatóság az alperesi jogsértő magatartást már megállapította, ezért a jogalapot már külön nem kellett igazolnia a perben. Előadta, hogy az általa követelt nem vagyoni kártérítés a gyakorlat által alkalmazott minimumot jelentette, és az megfelel egy diplomás minimálbérnek. A követelése összegszerűségének arányát visszaigazolja az Emberi Jogok Európai Bíróságának gyakorlata is. A nem vagyoni kártérítés alkalmazását szükségessé teszi az is, hogy a hasonló jellegű magatartások ne váljanak általánossá.

A fellebbezés alapos.

A Fővárosi Ítéltábla nem értett egyet az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakkal, ezért határozatát a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint megváltoztatta.

A jogvita eldöntésénél irányadó, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. § (1) bekezdése alapján, a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. E jogok a törvény védelme alatt állnak.

A Ptk. 76. §-a szerint, a személyhez fűződő jogok sérelmét jelenti különösen - egyebek mellett - a becsület megsértése.

A perben nem volt vitatott tény, hogy a felperes által jogsértőnek tartott kifejezéseket az alperes valóban használta a felperessel szemben. A perbeli

adatokból azonban egyértelműen arra lehetett következtetni, hogy a peres felek viszonylag huzamosabb ideje ellentétben állnak egymással, és az alperesi közlésnek is volt közvetlen, illetve múltbeli előzménye. Megállapítható volt, hogy az alperes elsődleges szándéka a perbeli esetben arra irányult, hogy a felperes az ablakának közeléből eltávozzon. Az erre vonatkozó felhívása, illetve használt kifejezései nyilvánvalóan nem feleltek meg a társadalmilag elvárt érintkezési szabályoknak. Önmagában azonban a szóhasználat és az indulatosság nem alapozhat meg magánjogi szankciót az alperessel szemben. A kívülálló számára az alperesi közlés alapvetően magát az alperest minősítette, és nem a felperes személyiségére volt hátrányos következménye. Az alperes az általa kikiabált szóáradathoz nem fűzött semmiféle felperesi tevékenységet, cselekvést, vagy a felperes személyiségének egyéb ismervét. Egy sűrűn lakott városi környezetben az efféle hangos és nem kívánt érzelmnyilvánítások nem példa nélküliek, ezért az alperes magatartása sem volt objektíve egyedinek és különlegesnek minősíthető.

Az illem szabályrendszere alapján az alperesi magatartás mindenképpen helytelenítendő, ez azonban a felperes személyiségének feddhetetlenségét, tisztességét olyan mértékben nem sértette, ami szükségessé tenné a személyiség sérelmével járó magánjogi szankció alkalmazását. A személyiségi jogok védelme az egyén személyiségére gyakorolt indokolatlan és szükségtelen behatások következményeinek elhárítására szolgál, kizárólag nevelő és büntető eszközként nem alkalmazhatók.

Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy az alperessel szemben alkalmazott szabálysértési jogi jogkövetkezmény szükséges és elégséges következménye volt az alperesi magatartásnak, azzal szemben - az alperesi magatartás jellegére figyelemmel - a jog valamennyi eszközének felhasználása indokolatlan. A szabálysértési hatóság határozata kifejezi az alperesi magatartással szembeni helytelenítő társadalmi értékítélet.

Mindezeket figyelembe véve az alperesi magatartás elsősorban egy indokolatlan, a társadalmi érintkezés elemi szabályait sértő érzelmi reakcióként volt értékelhető a felperessel szemben, azonban nem volt megállapítható a felperes magánszférájába való olyan mértékű beavatkozás, amely a személyiségi jogsértés megállapítását megalapozta volna, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatva a felperes keresetét elutasította.

Az alperesi fellebbezés eredményre vezetett, ezért a felperes köteles viselni az alperes első- és másodfokú perköltségét a Pp. 239. §-ának utaló szabálya és a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint.

A perköltség az alperesi jogi képviselőt a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján megillető ügyvédi munkadíj.

Köteles továbbá viselni a felperes a le nem rótt kereseti és le nem rótt fellebbezési illetékrészt a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint. Az alperes kizárólag 15.000 forint fellebbezési illetéket rótt le a per illetékfeljegyzési jogos jellegére tekintet nélkül, azonban a meg nem határozható pertárgyérték alapján fizetendő fellebbezési illeték összesen 48.000 forint.

A bírói gyakorlat szerint azokban az esetekben, ha a nem vagyoni kárigény alacsonyabb, mint a meg nem határozható pertárgyérték alapján számítandó illeték alapja [az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (3) bekezdésének b) pontja], akkor ez utóbbit kell figyelembe venni az illeték összegének számításakor.

Budapest, 2014. április 8.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.. Hercsik Zita s.k.
előadó bíró bíró

A kiadmány hitelélül:
tisztviselő